

Nieuwsbrief STAB OGR Updates - Nummer 04, 2020

Nummer 4, 2020

Redactie: mr. G.A. Keus, mr. J.K. van de Poel, mr. ir. O.W.J.M. Scholte, mr. R. Veenhof en bc. K-RMT P.A.H.M. Willems.

INHOUDSOPGAVE

Rechtbank

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2020:1780](#) 28-02-2020

Rotterdam/omgevingsvergunning

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2020:1128](#) 13-02-2020

Planschade Geleen

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2019:10612](#) 20-11-2019

Planschade Schagen

Raad van State

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2020:669](#) 04-03-2020

Gelderland/handhaving

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2020:666](#) 04-03-2020

Rotterdam/omgevingsvergunning voor het bouwen van een vrijstaande woning

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2020:621](#) 26-02-2020

Eindhoven/bestemmingsplan 'Bedrijventerrein De Hurk-Croy 2017'

RECHTSPRAAK

Rotterdam/omgevingsvergunning

Korting op parkeereis op basis van beleidsregeling parkeernormen. Mobility as a Service (MaaS).

Casus

Het college heeft de aanvraag om een omgevingsvergunning voor een groot renovatie- en bouwcomplex voor wat betreft het aspect parkeren beoordeeld met inachtneming van een beleidregeling op grond waarvan voor specifieke functies een parkeereis wordt berekend. De regeling kent ook de mogelijkheid om bijzondere vrijstellingen van de parkeereis te hanteren, bijvoorbeeld vanwege de inzet van deelauto's. Voor het project zou er zonder toepassing van de vrijstellingsmogelijkheden een parkeereis zijn van 228 parkeerplaatsen. Het college heeft echter op basis van de beleidsregeling gebruikgemaakt van vier vrijstellingsmogelijkheden, waardoor de parkeereis van 228 parkeerplaatsen wordt gereduceerd tot 32 autoparkeerplaatsen. In totaal bedraagt de korting op de parkeereis dus 90%.

Rechtsvragen

In welke mate kan op grond van een beleidsregeling worden afgeweken van een parkeereis ten behoeve van een woonfunctie en mogen kortingspercentages bij elkaar worden opgeteld?

Uitspraak

De rechtbank overweegt dat uit de toelichting van de beleidsregeling blijkt dat het de bedoeling is om de auto minder dominant aanwezig te laten zijn en om parkeren op maaiveld te veranderen in parkeren in garages, zodat een betere balans in de buitenruimte ontstaat tussen groen enerzijds en parkeren anderzijds. Omdat het doel van de beleidsregeling is om auto's zo veel mogelijk uit de binnenstad te weren, voorziet de beleidsregeling in de mogelijkheid om op de parkeereis kortingspercentages toe te passen, wanneer wordt voldaan aan bepaalde vereisten, en op grond daarvan kan worden aangenomen dat sprake zal zijn van minder autobezit.

Naar het oordeel van de rechtbank kan, indien vaststaat dat de in het bestreden besluit

vastgestelde vrijstellingen zouden kunnen worden toegepast, de berekening van verweerder worden gevolgd dat dit tot de volgende uitkomst leidt: $228 \text{ parkeerplaatsen} - 91,2 - 22,8 - 45 - 45,6 = 23,4$ parkeerplaatsen. Dit aantal moet worden aangevuld met de negen parkeerplaatsen voor deelauto's, hetgeen een totaal van 32,4 parkeerplaatsen oplevert. Dat getal mag op grond van artikel 2, derde lid, van de beleidsregeling naar beneden toe worden afgerond. Daarmee komt de parkeereis voor woningen op 32 parkeerplaatsen, die op eigen terrein kunnen worden gerealiseerd.

Het standpunt van eiser dat de kortingspercentages niet bij elkaar kunnen worden opgeteld kan naar het oordeel van de rechtbank niet slagen. In de beleidsregeling staat immers vermeld dat de maatregelen en de daarmee samenhangende kortingen bij elkaar mogen worden opgeteld (p. 31). Als dat niet zou kunnen, zou bovendien nooit een algehele vrijstelling kunnen worden bereikt, terwijl dat wel de bedoeling is van de beleidsregeling. De rechtbank verwijst naar de passage op p. 31 van de beleidsregeling, waar dat uitdrukkelijk is opgenomen bij de toelichting op de keuze voor flexibiliteit in de parkeernormen voor de auto door middel van vrijstellingen: 'Dit kan verder oplopen tot volledige vrijstelling als...'.

De rechtbank stelt daarover vast dat de deelauto's die op daartoe geormerkte deelauto-parkeerplaatsen beschikbaar worden gesteld, niet dezelfde auto's zijn als die auto's die onderdeel uitmaken van het MaaS-abonnement. Indien dat wel het geval zou zijn, zouden eisers gelijk hebben dat de korting dubbel wordt gerekend.

Blijkens de beleidsregeling mogen de (negen) deelauto's worden geplaatst in een nabijgelegen parkeervoorziening op geormerkte deelauto-parkeerplaatsen. De deelauto's die deel uitmaken van een MaaS-abonnement zijn daarentegen deelauto's die elders op geormerkte parkeerplaatsen aanwezig zijn. Deze deelauto's staan doorgaans op het maaiveld geparkeerd op daartoe aangewezen deelauto-parkeerplaatsen.

Daarnaast overweegt de rechtbank dat het MaaS-abonnement ruimer is dan enkel het aanbieden van deelauto's. Het vormt daarom een aparte categorie waarvoor verweerder niet ten onrechte eveneens vrijstelling heeft verleend. MaaS betreft immers een abonnement waarbij de gebruiker afhankelijk van de reisbehoefte bepaalt welke transportmiddelen gebruikt worden. Het gaat in dat kader ook om een trein-, bus-, tram- en metrokaart, een abonnement op OV-fietsen en deelauto's (van verschillende typen) en zelfs elektrische scooters en bakfietsen. Dit alles wordt gecombineerd in een mobiele applicatie waarmee de gebruiker te allen tijde het benodigde vervoer kan regelen en de optimale transportmethoden kan (laten) bepalen.

Anders dan eiseres is de rechtbank van oordeel dat verweerder er redelijkerwijs op kan

vertrouwen dat MaaS een toekomstbestendig concept is. Het gebruik van de elementen waaruit MaaS bestaat, neemt alleen maar toe, zie onder meer het gebruik van elektrische Felyx-scooters en swapfietsen. Nu voorts geldt dat bewoners en gebruikers van ontwikkelingen waarvoor geheel of gedeeltelijk een vrijstelling van de parkeereis is verleend op grond van artikel 7 van de beleidsregeling geen aanspraak meer kunnen maken op een parkeervergunning, ligt autobezit bij de bewoners van de woontoren minder voor de hand.

In het licht van het vorenstaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder in beginsel in redelijkheid tevens gebruik heeft kunnen maken van de in de beleidsregeling geboden mogelijkheid om vrijstellingen te verlenen voor zowel het aanbod door een provider aan de bewoners van appartementen van minimaal negen deelauto's, als de beschikbaarheid van het MaaS-abonnement.

Wat betreft de stelling van eisers in dit verband dat de beschikbaarheid van deelauto's en het MaaS-abonnement niet gedurende 10 jaar zeker is gesteld, overweegt de rechtbank dat verweerder heeft besloten door middel van een herstelbesluit (het betreden besluit II) hieraan alsnog voorwaarden te verbinden, waaruit volgt dat ingebruikname van de woningen is gekoppeld aan de aanwezigheid en instandhouding van het MaaS-abonnement en negen deelauto's voor ten minste een periode van 10 jaar.

De rechtbank is van oordeel dat de nadere voorschriften van het bestreden besluit II handhaafbaar zijn. Verweerder kan, na voltooiing en (jaren na) aanvang van het project, controleren of er voldoende parkeerplaatsen in de omgeving aanwezig zijn, door bijvoorbeeld de overeenkomsten die daarop zien op te vragen.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 28-02-2020

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2020:1780

Zaaknummer: ROT-19_03763 ROT-19_03799 ROT-19_03819

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Rotterdam/omgevingsvergunning voor het bouwen van een vrijstaande woning

Toepassing artikel 3.3 Wabo.

Casus

Een college heeft bij besluit van 3 juli 2017 een omgevingsvergunning verleend voor het bouwen van een vrijstaande woning. De aanvraag voor deze vergunning is op 7 april 2017 door het college ontvangen. Bij besluit van 16 februari 2018 heeft het college de door omwonenden gemaakte bezwaren ongegrond verklaard. Vaststaat dat op 1 juli 2016 een voorbereidingsbesluit voor onder meer het gebied, waarin het perceel ligt waarvoor de vergunning is verleend, in werking is getreden. Verder blijkt dat de termijn voor het vaststellen van een bestemmingsplan voor dit gebied, is overschreden. Gelet op artikel 3.3, eerste lid, van de Wabo geldt dan een aanhoudingsplicht voor de aanvraag. Om te bepalen tot wanneer die aanhoudingsplicht duurt, dient te worden gekeken naar artikel 3.3, tweede lid, van de Wabo. De rechtbank was van oordeel dat het college artikel 3.3 van de Wabo verkeerd heeft toegepast. Het feit dat de termijn voor het vaststellen van een bestemmingsplan is overschreden, maakt volgens de rechtbank niet dat daarmee het voorbereidingsbesluit is komen te vervallen. Volgens de rechtbank komt een voorbereidingsbesluit en de daaraan gekoppelde aanhoudingsplicht alleen te vervallen op grond van artikel 3.7, vijfde of zesde lid, van de Wro.

Rechtsvraag

Komt een voorbereidingsbesluit en de daaraan gekoppelde aanhoudingsplicht alleen te vervallen op grond van artikel 3.7, vijfde of zesde lid, van de Wro?

Uitspraak

Volgens de Afdeling houdt de aanhouding op, ongeacht of het gaat om een aanhouding als gevolg van het voorbereidingsbesluit of een ontwerpbestemmingsplan dat ter inzage is gelegd, indien wordt voldaan aan artikel 3.3, tweede lid, aanhef en onder a dan wel b, van de Wabo.

Artikel 3.3, tweede lid, van de Wabo kan volgens de Afdeling, gelet op de tekst en de opbouw

daarvan, op twee manieren worden uitgelegd. Het artikel zou, zoals de rechtbank heeft gedaan, aldus kunnen worden uitgelegd dat de aanhoudingsplicht genoemd in artikel 3.3, eerste lid, aanhef en onder a, van de Wabo duurt totdat wordt voldaan aan artikel 3.3, tweede lid, aanhef en onder a, van de Wabo. Hetgeen is bepaald in artikel 3.3, tweede lid, aanhef en onder b, van de Wabo zou dan alleen gelden voor artikel 3.3, eerste lid, aanhef en onder b, van de Wabo. Dit zou dan betekenen dat een aanhoudingsplicht als gevolg van het voorbereidingsbesluit duurt totdat het voorbereidingsbesluit komt te vervallen, zelfs indien de raad in de tussentijd niet tijdig beslist omtrent de vaststelling van het bestemmingsplan. Een andere uitleg van artikel 3.3, tweede lid, van de Wabo is dat de aanhouding, ongeacht of het gaat om een aanhouding als gevolg van het voorbereidingsbesluit of een ontwerpbestemmingsplan ter inzage is gelegd, ophoudt indien wordt voldaan aan artikel 3.3, tweede lid, aanhef en onder a dan wel b, van de Wabo.

De Afdeling overweegt dat de laatste uitleg de juiste is. De regel dat de aanhoudingsplicht vervalt als het nieuwe bestemmingsplan niet binnen de daarvoor gestelde termijn wordt vastgesteld, strekt ertoe de voorbescherming, die met die plicht wordt bewerkstelligd, in de tijd te begrenzen. De Afdeling vindt bevestiging voor haar oordeel in de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 3.3 van de Wabo (*Kamerstukken II 2006/07, 30844, nr. 3, blz. 121 en 122*). Hierin is vermeld dat de aanhoudingsregeling onder meer is ontleend aan artikel 50 van de Woningwet. Dat artikel was tot en met 2008 zo geformuleerd dat de aanhoudingsplicht, ongeacht op grond waarvan die bestond, onder meer duurde totdat de termijn voor het beslissen over de vaststelling van het bestemmingsplan was overschreden. Met de invoering van de Wro in 2008 is artikel 50 van de Woningwet wat betreft de opbouw gewijzigd. De nieuwe opbouw van dat artikel kwam overeen met het latere artikel 3.3, tweede lid, van de Wabo. Uit de geschiedenis van de totstandkoming van het laatst genoemde artikel 50 van de Woningwet (*Kamerstukken II, 2006/07, 30938, nr. 3, blz. 15*) volgt dat ondanks de nieuwe opbouw, het artikel een voortzetting was van het daaraan voorafgaande artikel. Voor haar oordeel vindt de Afdeling ook steun in de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 3.7 van de Wro (*Kamerstukken II, 2002/03, 28916, nr. 3, blz. 97*). Hierin is het volgende vermeld: 'Het voorbereidingsbesluit vervalt een jaar na de inwerkingtreding, tenzij voordien een bestemmingsplan in ontwerp ter inzage is gelegd. In dat geval werkt het besluit, en daarmee de voorbescherming van dat in procedure zijnde plan, door tot dat plan is vastgesteld. Het vervalt echter als het bestemmingsplan niet binnen de daarvoor gestelde 12 weken na de terinzageligging wordt vastgesteld. Uiteraard vervalt het ook als het desbetreffende bestemmingsplan in werking is getreden.'

Uit het voorgaande volgt dus dat, anders dan de rechtbank heeft overwogen, de aanhoudingsplicht komt te vervallen indien de raad tijdig een ontwerpbestemmingsplan ter

inzage heeft gelegd, maar niet binnen de in artikel 3.8, eerste lid, aanhef en onder e, van de Wro vermelde termijn van twaalf weken na de termijn van terinzagelegging beslist over de vaststelling van het bestemmingsplan. Voor het vervallen van de aanhoudingsplicht op grond van artikel 3.3, tweede lid, aanhef en onder b, van de Wabo is alleen van belang of de raad de termijn voor het beslissen over het vaststellen van het bestemmingsplan heeft overschreden.

De raad heeft binnen een jaar, namelijk op 2 juni 2017, een ontwerpbestemmingsplan ter inzage gelegd voor een periode van zes weken, te weten tot en met 13 juli 2017. De raad heeft vervolgens in strijd met de termijn voor het nemen van een besluit over een bestemmingsplan pas op 28 juni 2018 een bestemmingsplan vastgesteld. Dit terwijl de raad gelet op artikel 3.8, eerste lid, aanhef en onder e, van de Wro tot en met 5 oktober 2017 de tijd had om een beslissing te nemen omtrent het bestemmingsplan. Dit betekent dat vanaf 6 oktober 2017 geen aanhoudingsplicht meer gold voor de onderhavige aanvraag.

Ten tijde van het besluit van 3 juli 2017 gold dus nog wel een aanhoudingsplicht voor de aanvraag. Of die aanhoudingsplicht, zoals het college en appellant betogen, kon worden doorbroken, laat de Afdeling verder in het midden. Dit omdat, anders dan de rechtbank heeft overwogen, ten tijde van het besluit van 16 februari 2018 geen aanhoudingsplicht meer gold voor de onderhavige aanvraag. Omdat er toen geen aanhoudingsplicht meer gold, kon het college bij besluit van 16 februari 2018 het bezwaar ongegrond verklaren en het besluit van 3 juli 2017 handhaven met wijziging van de motivering zoals het heeft gedaan.

(r.o. 3.1-3.5)

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 04-03-2020

ECLI: ECLI:NL:RVS:2020:666

Zaaknummer: 201901127/1/A1

Wetsartikelen: 3.3 lid 1 en 2 Wabo, 3.7 Wro, 3.8 lid 1 Wro, 50 lid 2 Woningwet (oud) en 28 WRO

RECHTSPRAAK

Gelderland/handhaving

Verzoek om handhaving op grond van artikel 13 Wbb. Beschadiging afdeklaag van een voormalige stortplaats door het aanbrengen van een fundering en door recreatief gebruik, Erosie en gewroet door wilde zwijnen.

Casus

Appellanten wonen in de omgeving van een voormalige stortplaats of zijn eigenaar van percelen in de omgeving daarvan. De stortplaats is tot 1988 in gebruik geweest en in 1993 is een afdeklaag aangebracht. Tussen partijen is niet in geschil dat in de bodem van de voormalige stortplaats een historisch geval van bodemverontreiniging aanwezig is, veroorzaakt vóór 1 januari 1987. Verder is niet in geschil dat de handelingen die zijn verricht bij het plaatsen van de fundering van de uitkijktoren op zichzelf niet kunnen leiden tot een verontreiniging of aantasting van de bodem.

Rechtsvraag

Is de verspreiding van een historische bodemverontreiniging – door het enkel verrichten van grond- en funderingswerken of door een autonome ontwikkeling – aan te merken als een nieuwe verontreiniging waarvoor de zorgplicht van artikel 13 van de Wbb geldt?

Uitspraak

Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen in haar uitspraak van 19 september 2007, ECLI:NL:RVS:2007:BB3833, brengt de verspreiding van een historische mobiele verontreiniging niet mee dat een nieuw geval van verontreiniging ontstaat. Als die verspreiding plaatsvindt door het enkel verrichten van handelingen die op zichzelf niet kunnen leiden tot een verontreiniging of aantasting van de bodem, is evenmin sprake van een nieuw geval van verontreiniging waarvoor de zorgplicht van artikel 13 van de Wbb geldt (vergelijk ook de uitspraken van 14 oktober 2009, ECLI:NL:RVS:2009:BK0130, en van 9 april 2014, ECLI:NL:RVS:2014:1247). Uit de formulering van artikel 13 van de Wbb blijkt immers dat

die bepaling alleen geldt voor handelingen als bedoeld in de artikelen 6 tot en met 11 van de Wbb, die op zichzelf een verontreiniging of aantasting van de bodem tot gevolg kunnen hebben. Dit blijkt ook uit de formulering van artikel 8, eerste lid, van de Wbb. De Afdeling volgt [appellant] en anderen daarom niet in hun betoog dat de artikelen 8 en 13 van de Wbb in dit geval alleen al van toepassing zijn omdat funderingswerken zijn verricht. Zoals het college terecht heeft overwogen, valt alleen het verrichten van die handelingen niet onder de zorgplicht van artikel 13 van de Wbb, maar geldt die zorgplicht pas als ook sprake is van een mogelijke verontreiniging of aantasting van de bodem door die handelingen. Zoals hiervoor, onder 4.4, is overwogen, is tussen partijen niet in geschil dat daarvan in dit geval geen sprake is.

Een autonome verspreiding van een historische mobiele verontreiniging kan evenmin als een nieuw geval van verontreiniging worden aangemerkt, omdat een dergelijke verspreiding niet is te herleiden tot handelingen als bedoeld in de artikelen 6 tot en met 11 van de Wbb. Indien en voor zover in dit geval sprake zou zijn van een verspreiding van de op de stortplaats aanwezige historische verontreiniging door bijvoorbeeld het wroeten van wilde zwijnen, valt die verspreiding dus evenmin onder de zorgplicht van artikel 13 van de Wbb.

Uit het voorgaande volgt dat de in artikel 13 van de Wbb verwoorde zorgplicht in dit geval niet van toepassing is, maar dat het om een historische verontreiniging gaat, waarop het daarvoor geldende wettelijke regime van toepassing is.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 04-03-2020

ECLI: ECLI:NL:RVS:2020:669

Zaaknummer: 201903120/1/A1

Wetsartikelen: 8 Wbb en 13 Wbb

RECHTSPRAAK

Planschade Geleen

Peildatum eigendomsituatie compensatie in natura.

Casus

Eiseres heeft bij brief van 27 november 2016 bij verweerder een aanvraag ingediend om een tegemoetkoming in de planschade die zij stelt te hebben geleden als gevolg van de inwerkingtreding op 26 september 2013 van het bestemmingsplan 'Stationsomgeving [plaatsnaam]'. Verweerder heeft meegedeeld dat het voornemen bestaat om met een zogenoemd veegplan het planologisch regime ter plaatse te repareren en geeft eiseres gelet hierop in overweging om haar planschadeverzoek in te trekken.

Eiseres heeft op 4 augustus 2017 de panden verkocht en is geen eigenaar meer. Eiseres compenseren door de oude planologische mogelijkheden ter plaatse te herstellen, is niet meer mogelijk, aldus eiseres. Bij (aanvullend) verweerschrift van 9 september 2019 heeft verweerder meegedeeld dat het veegplan op 27 mei 2019 in werking is getreden. Dit betekent, aldus verweerder, dat 'compensatie in natura' een feit is. Dat eiseres de panden heeft verkocht aan haar directeur/enig aandeelhouder [naam 2], maakt dat niet anders.

Rechtsvraag

Is eiseres, gelet op de verkoop van de panden op 4 augustus 2017, afdoende in natura gecompenseerd?

Uitspraak

De rechtbank overweegt dat eiseres ten tijde van de besluitvorming geen eigenaar meer was van de onroerende zaken. De panden waren in eigendom overgegaan van eiseres naar haar directeur/enig aandeelhouder [voorletters] [naam 2] (in privé), die heeft te gelden als een derde. Zoals volgt uit de uitspraak van de Afdeling van 19 januari 2011 (ECLI:NL:RVS:2011:BP1324) heeft dit in beginsel tot gevolg dat het door eiseres geleden nadeel niet kan worden gecompenseerd door herstel van de oude gunstigere bestemming. Dit is, zoals volgt uit eerdergenoemde uitspraak van de Afdeling van 9 mei 2018, anders indien ook de aanspraak op

planschadevergoeding aan de nieuwe eigenaar is overgedragen. De rechtbank is daarvan, gelet op de door eiseres bij reactie van 5 november 2019 gegeven toelichting en overgelegde onderbouwende stukken, niet gebleken.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 13-02-2020

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2020:1128

Zaaknummer: AWB - 18 _ 1457

Wetsartikelen: 6.1 Wro

RECHTSPRAAK

Eindhoven/bestemmingsplan ‘Bedrijventerrein De Hurk-Croy 2017’

De Wvww en het toekennen van persoonsgebonden overgangsrecht inzake het gebruik ten behoeve van ligplaatsen voor woonschepen.

Casus

Het voorliggende plan is vastgesteld op 19 december 2017, dus vóór de inwerkingtreding van de Wvww op 1 januari 2018, maar inwerking getreden op 9 maart 2018. Vanwege de inwerkingtreding van het plan op 9 maart 2018 is het gebruik ten behoeve van ligplaatsen voor woonschepen onder het in het plan opgenomen persoonsgebonden overgangsrecht komen te vallen. Bewoners van woonschepen betogen dat de raad ten onrechte persoonsgebonden overgangsrecht heeft toegekend aan gebruik ten behoeve van ligplaatsen voor woonschepen in een deel van het water. Volgens hen heeft de raad ten onrechte niet in zijn motivering om persoonsgebonden overgangsrecht toe te kennen, betrokken dat het gebruik door de inwerkingtreding van de Wet verduidelijking voorschriften woonboten (Wvww) legaal is.

Rechtsvraag

Dient een raad bij het nemen van zijn besluit tot vaststelling van een plan dan wel het toekennen van een persoonsgebonden overgangsrecht inzake het gebruik ten behoeve van ligplaatsen voor woonschepen, rekening te houden met de inwerkingtreding van de Wvww?

Uitspraak

De Afdeling stelt allereerst vast dat in het voorliggende geval voor het gebruik ten behoeve van ligplaatsen voor woonschepen ter plaatse geldt dat aan de voorwaarden uit artikel 8.2a, tweede lid, van de Wabo materieel wordt voldaan, waarmee de inwerkingtreding van de Wvww vanaf dat moment het gevolg had dat dat gebruik is gelijkgesteld met vergund gebruik. Naar het oordeel van de Afdeling had de raad bij het besluit tot vaststelling van het plan bij zijn afweging om persoonsgebonden overgangsrecht toe te kennen, rekening moeten houden met de inwerkingtreding van de Wvww als het gaat om de gevolgen van die wet door de

gelijkstelling van het gebruik ten behoeve van ligplaatsen voor woonschepen ter plaatse met vergund gebruik. Zij overweegt daarover het volgende.

Ten tijde van de vaststelling van het plan was de inhoud van de Wvww bij de raad bekend of had dat moeten zijn, omdat de Wvww al op 13 februari 2017 in het Staatsblad is gepubliceerd. Appellanten hebben in hun zienswijze ook gewezen op de Wvww en zij hebben gemotiveerd onderbouwd dat de Wvww rechten zou toekennen aan het gebruik ten behoeve van ligplaatsen voor woonschepen. Als de raad met de Wvww nog niet bekend was, had hij naar aanleiding van de zienswijze onderzoek kunnen doen naar de werking daarvan en de mogelijke gevolgen daarvan voor de in het plan op te nemen regeling. Bovendien heeft de raad het plan vastgesteld kort vóór 1 januari 2018, zodat de raad had moeten voorzien dat het plan vanwege de in de Wro opgenomen termijnen ruim ná 1 januari 2018 inwerking zou treden, en er aldus rekening mee moeten houden dat de mogelijke inwerkingtreding van de Wvww gevolgen zou hebben voor de rechtmatigheid van het gebruik ten behoeve van ligplaatsen voor woonschepen. Appellanten hebben in hun zienswijze ook vermeld dat de verwachting was dat de Wvww op 1 januari 2018 in werking zou treden. Onder deze omstandigheden en gelet op het feit dat de Wvww een eventuele strijdigheid van het gebruik ten behoeve van ligplaatsen voor woonschepen met het bestemmingsplan 'De Hurk' uit 1988 wegnam, had de raad de gevolgen van die wet moeten betrekken in zijn afweging welke regeling voor dat gebruik aanvaardbaar is.

Zoals de raad op zichzelf terecht stelt, doet de Wvww niet af aan de afweging die hij moet maken in het kader van een goede ruimtelijke ordening bij de vaststelling van een bestemmingsplan. De raad is er in zijn afweging om persoonsgebonden overgangsrecht toe te kennen vanuit gegaan dat het gebruik ten behoeve van ligplaatsen voor woonschepen planologisch gezien illegaal was. Met de inwerkingtreding van de Wvww werd dat gebruik echter gelijkgesteld met vergund gebruik, waarmee ook de eventuele strijdigheid van dat gebruik met het bestemmingsplan 'De Hurk' uit 1988 kwam te vervallen. Gelet hierop had de raad moeten afwegen of toekenning van persoonsgebonden overgangsrecht gezien deze gelijkstelling wel aanvaardbaar is te achten.

Bovendien is niet gebleken van een concreet, op het woon- en leefklimaat van de woonschipbewoners toegespitst onderzoek waaruit voortvloeit dat het ruimtelijk gezien in verband met de in het plan voorziene (middel)zware bedrijvigheid noodzakelijk is dat het gebruik ten behoeve van ligplaatsen voor woonschepen op termijn beëindigd wordt en dat een planologische regeling in de vorm van persoonsgebonden overgangsrecht het meest passend is. Hoewel de Afdeling het niet uitgesloten acht dat de stelling van de raad dat sprake is van een ruimtelijk ongewenste situatie als er wordt gewoond op een (middel)zwaar bedrijventerrein in de directe omgeving van bedrijven in hogere milieucategorieën op gaat,

had het in een geval als dit in de rede gelegen om daaraan een met concreet en daarop toegespitst onderzoek onderbouwde motivering ten grondslag te leggen. De raad had de specifieke situatie van de woonschipbewoners en hun woon- en leefklimaat ter plaatse moeten onderzoeken en moeten bezien of aldaar sprake is van een onaanvaardbaar woon- en leefklimaat. De raad kon niet volstaan met te verwijzen naar algemene onderzoeken die ten behoeve van het plan zijn uitgevoerd, maar waarin geen aandacht wordt besteed aan de specifieke situatie van de woonschipbewoners. Zo is als bijlage 1 bij de plantoelichting een gezondheidsonderzoek opgenomen, maar daar wordt alleen gekeken naar het woon- en leefklimaat binnen de woonwijken die om het bedrijventerrein liggen en niet naar het woon- en leefklimaat van de woonschipbewoners óp het bedrijventerrein. Ook in zoverre is de afweging van de raad om persoonsgebonden overgangsrecht toe te kennen onzorgvuldig en onvoldoende gemotiveerd.

(zie rechtsoverwegingen 18 en verder)

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 26-02-2020

ECLI: ECLI:NL:RVS:2020:621

Zaaknummer: 201801853/1/R2

Wetsartikelen: 8.2a lid 2 Wabo

RECHTSPRAAK

Planschade Schagen

Passieve voorzienbaarheid, onderzoeksplicht.

Casus

Eiseres betoogt dat geen sprake is van passieve risicoaanvaarding. Daartoe heeft eiseres aangevoerd dat de nadelige planologische ontwikkelingen niet voorzienbaar waren. Verweerder heeft een flyer verspreid waarin staat dat: 'het voorontwerp bestemmingsplan voor de dorpskernen van Oudesluis, Schagerbrug, Sint Maartensbrug, Sint Maartensvlotbrug en Burger(vlot)brug klaar is'. Deze flyer is misleidend, omdat hierin is opgenomen dat het voorontwerp bestemmingsplan geldt voor de dorpskernen, aldus eiseres. Eiseres verkeerde daardoor in de veronderstelling dat het nieuwe bestemmingsplan niet op haar perceel van toepassing was, omdat haar perceel in het buitengebied was gelegen, zoals blijkt uit het oude bestemmingsplan, en niet in de dorpskern. Uit de flyer blijkt volgens eiseres ook niet dat de nieuwe ontwikkelingen een verslechtering van de planologische mogelijkheden inhouden. Dat was, gelet op de lokale bedrijven visie 2006, ook niet voorzienbaar.

Rechtsvraag

Kan aan eiseres voorzienbaarheid worden tegengeworpen op grond van de verspreide flyer?

Uitspraak

De rechtbank volgt verweerder in zijn standpunt dat de flyer waarin het voorontwerp van het nieuwe bestemmingsplan is aangekondigd niet misleidend is. De vermelding in de flyer dat het voorontwerp bestemmingsplan 'Dorpen langs de Grootte Sloot' voor de dorpskernen van Oudesluis, Schagerbrug, Sint Maartensbrug, Sint Maartensvlotbrug en Burger(vlot)brug klaar is, leidt namelijk niet tot de conclusie dat van misleiding sprake is. In de flyer is ook vermeld dat het voorontwerp van het nieuwe bestemmingsplan betrekking heeft op het bestaande *dorpsgebied* van de genoemde dorpen en dat de rechten en plichten voor de burgers in alle vier de *dorpen* gelijk worden. Als eiseres er al in gevolgd zou kunnen worden dat haar perceel op dat moment niet binnen de dorpskern van Schagerbrug viel, had eiseres uit de flyer dus kunnen opmaken dat het voorontwerp bestemmingsplan niet alleen zag op de dorpskernen

van de genoemde dorpen, maar op de dorpen in hun geheel en dus ook op haar perceel. Het gebruik van het woord 'dorpskernen' in de flyer is naar het oordeel van de rechtbank dus niet misleidend. Dat, zoals verweerder ook wel heeft erkend, het gebruik van het woord 'dorpskernen' verwarrend kan hebben gewerkt, is onvoldoende voor een andere conclusie.

De stelling van eiseres dat in de flyer geen gewag wordt gemaakt van planologische verslechtering leidt evenmin tot de conclusie dat sprake is van misleiding. Niet gebleken is dat de mededelingen op dit punt in de flyer, die algemeen van aard zijn, onjuist zijn, laat staan misleidend zijn. Uit de flyer blijkt ook verder niet dat het nieuwe bestemmingsplan niet op het perceel van eiseres van toepassing is. Als overwogen, is niet vereist dat het bewustzijn van een nadelige planologische wijziging daadwerkelijk bij eiseres aanwezig was. Het lag dus op de weg van eiseres om kennis te nemen van het voorontwerp van het nieuwe bestemmingsplan. Daarin had zij kunnen lezen dat de wijziging voor haar een planologische verslechtering inhield. Dat eiseres dat niet gedaan heeft, komt voor haar risico.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 20-11-2019

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2019:10612

Zaaknummer: AWB - 18 _ 3421

Wetsartikelen: 6.1 Wro en 6.3 Wro